

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

(Του LOUIS DE ROBERT)

ΑΤ' άπ' τόν θερμόν άδουσιατικό ήλιο, στο δρόμο του Παρθενού ο Πασκάλ έκοψε το βήμα του, κουρασμένος ύστερα από δόλοκληρη πορεία δεκαοκτώ χιλιομέτρων, μέσα στην έξαντλητική ζέση του καλοκαιριού. Ήταν ένα παιδί σχεδόν 16 χρονών, ξανθό, με λεπτά και κανονικά χαρακτηριστικά, με ευλύγιστο σωματάκι χωριστικό, ύπληχε όμως θέλησις μέσα σ' εκείνο τό μικρό κεφάλι, και δύναμις μέσα σ' εκείνα τό μικρά μπράτσα. 'Ο Πασκάλ είχε αφήσει τή μητέρα του και τόν πατέρα που ήταν άνυφαντάδες στο 'Υψος, έδώ και πέντε βδομάδες, θαρραλέα είχε αναλάβει νά κάνη τό γύρο της Γαλλίας, μ' ένα μικρό μπαγκαλάκι στο χέρι, και με δυό τάλληρα στην τσέπη.

Στήν άρχή όλα πηγαίναν πολύ καλά: τό ξέπνο του μουρακι, τό κορταίστικο ύφος, τόν έκαναν και είχε έπιτυχίες.

Οι μαστόροι τόν έδέχονταν καλά. Κι' όταν τελείωνε τή δουλειά του ξανάπερνε τό δρόμο του, χαρούμενος, πηγαίνοντας στο άγνωστο. Αυτή ή ελεύθερη ζωή, στό ύπαιθρο, με τό άερα που τόν μεθούσε, στον ήλιο που τόν χαιόταν, μέσα στους δρόμους τό άρεσε τρομερά. Είταν ένας μικρός άνδρας ελεύθερος κι' αυτό τόν έκανε και λιγάκι ύπερηφανο. Είχαν περάσει καλά δέκα πέντε μέρες και μ' όλα ταύτα δεν ήταν φτωχότερος, τά δυό του ταλλάρακια κουνούβιζαν πάντα καθαρά στο βάθος της τσέπης του, και τό μέλλον γιά κείνον ήταν γεμάτο ύποσχέσις.

Πολύ γρήγορα όμως άλλαξε όλα αυτά. Δυό χωριά πέρασε χωρίς νά βρη δουλειά και είδε νά γεννιούνται οι πρώτες του άπογοητεύσεις.

Έπρεπε νά φάη, και ή τσέπη του είχε άλαφρώσει. Τότε άπελτίστηκε γιατί ή δουλειά παντού είταν λίγη. Μιά μέρα ήταν τυχερός, βρήκε μέσα στη σκηνή του δρόμου μιά δραχμή. 'Ως τό βράδυ τήν είχε κι' αυτή ζοδεψει και άλυη τόν κυριεύου.

Εκείνη τήν ήμέρα δεν είχε πιά τίποτα και περπατούσε σχεδόν νησιτικός κάτω από τό θερμό ήλιο μέσα στη σκηνή. Τό πρωί είχε άναγκαστεί ν' αφήσει τά πράγματά του στον ξενοδόχο που τόν είχε ταισει, που τού είχε δώσει άουλο και τώρα ούτε είξερε πώς θά τό κατάφερνε νά κοιμηθίη τό βράδι.

Και όμως δεν ήταν άπελτισμένος, είχε σηκωθεί άδικαιολόγητα χαρούμενος, κι' έτσι καθώς χτυπούσε τόν άερα με τή μαύ ούρα του τού φαινόταν ότι ή έννοιες του έφευγαν τρομαγμένες σάν πουλιά. Ήταν μονάχα λίγο κουρασμένος, δεν είχε φάει κι' όλας, και έκιατος κοντά σ' ένα φαρχήγιά ν' αναπαυθίη: 'Η έξοχή ήταν ήσυχη, μόνο οι βόμβοι τών έντόμων άκουγόντουσαν. 'Ο Πασκάλ άρχισε νά διασκεδάξη βλέποντας τους γυρλόους που πηδούσαν, ύστερα μιά γουστουρίτσα άρχισε νά κυλιέται κάτω από τόν ήλιο, λίγα βήματα μακριά. Θέλησε νά τήν τσακίση άλλα με τό θουρβό που έκανε έρχοντας τήν τρομάξε, και εξαφανίστηκε μέσα στους βάλτους.

Τότε ο Πασκάλ είδε ότι είχε από πάνω του τά κλαδιά μιάς μουριάς γεμάτα όρεκτικώτα μούρα, κι' άρχισε νά μαζεύη μούρα, άλλα όπως άνασκηνούτανε γιά νά φτάση εκείνα που ήταν πιά ψηλά, άκουσε κάποιον που τού έλεγε:

— Θά σ'ασχίξη, μικρό μου φίλε! αυτό που κάνεις δεν είναι φρόνιμο.

Έγυρνος, και παρατήρησε μπροστά του μιά κατάμαυρη σιλουέττα, που ή σιά της έκανε όλο τό δρόμο, έφοβήθηκε τόσο πολύ κι' έτοιμαζόταν νά τό σκάση. 'Η κατάμαυρη σιλουέττα ήταν ένας παπιάς με γλυκό πρόσωπο και με καθάρια μάτια που τόν έβλεπαν τρυφερά.

— Πού πηγαίνεις, φίλε μου; έξικολούθησε.

'Ο Πασκάλ ξεθαρρεύτηκε με τό γλυκό τόνο της φωνής του. Άληγνησε πώς πήγαμε στο Καστελάνο που άλειψε καμιά δεκαριά χιλόμετρα. Κι' ο παπιάς έπήγαγε εκεί, θά κάνανε μαζί τό δρόμο.

Άρχισε νά περπατούν, σιωπώντως σάν άντρες, τά βήματά τους ήλούσαν επάνω στο δρόμο, και ή σιέσι τους που ποροπεύοντο, έομιγαν, άνακατείνονταν, ή σιά τού παπιά σενμοπραής, βαρεία, ή σιά τού Πασκάλ, μικρούλα, λεπτή, άνήσυχη. Στο μάκρος του δρόμου, από πάνω τους, έτρεχαν τά σύρματα τού τηλεγράφου. Έρχημάτιζαν μιά μελιόρια χοροδί, όπου τά σπουγιάτα έβγαζαν νότες, κουνουδιάματα, άναστεναγμούς. 'Ο Πασκάλ πού ξεθάρανε σιγά, σιγά άρχισε νά λέη στον παπιά τήν ιστορία του κι' ο παπιάς τού μίλησε πολλή ώρα γιά τό Θεό, με μιά φωνή γλυκεία και μονότονη, λιχνίζόμενος κι' ό- ίδιος από τίς φράσεις του που ρυθμίζαν τό βάδισμά του.

Όταν έφθασαν στο μέρος όπου ο δρόμος τού Κομπιζού άρ-

χινοσε, ο ήλιος έδνε βάφοντας τήν έξοχή με πορφωρές άνταντακλασεις. 'Ενα ποταμί, ο Βερασού που σάν καθαρή κορδέλλα έκοβε τό πράσινο ντύσιμο της άγρών, χρωματίστηκε κόκκινο, και τό καθάριο νερό του έμοιαζε σάν αία που κυλούσε από καμιά πληγή της γής. 'Ο Πασκάλ παρατήρησε, άπλωμένα επάνω στους θάμνους κοντά στο νερό, άπόρροια που στεγνώνανε. Πολλές φορές ύψισε και κοίταξε τόν παπιά, βασιανισμένος από μιά σκέψη που δεν μπορούσε νά διατυπώση τέλος, μονομιάς πήρε κουραγιά και είπε:

— Πήτε μου, πάτερ, θά εινε μεγάλη άμαρτία, άν άλλάξω με τό δικό μου πουκάμισο που εινε βρώμικο μ' έν' από εκείνα τά πουκάμισα που στεγνώνουν εκεί κάτω;

— Χμ! φίλε μου, έκανε ο παπιάς με δισταγμό, ίσως νά μήν εινε και πολύ καλό.

— Τό λέω, πάτερ, επειδή, τό δικό μου εινε πολύ βρώμικο... και ύστερα όπως εινε και κατακαινούργιο, άν πάρω τό πεύο παλιό που θά βρω δεν θά εινε ίσως και μεγάλη άμαρτία,

— 'Ο παπιάς έμειδίασε με έμεικεία.

— Τέλος πάντων, αφού έμπιμένες, κι' αφού θά κινήσω μιά τιμια άλλαγή...

Δέν είχε καλά τελειώσει και ο Πασκάλ βρισκότανε κοντά στους θάμνους και γδυνότανε, άλλα τάχασε μόλις έτοιμάστηκε νά διαλέξη ένα πουκάμισο. 'Όλα ήταν γυναικεία. Αυτό τόν έκανε νά διστάση, άλλα ριχόντανε μιά ματιά στο δικό του πήρε τήν άπόφαση, άλλαξε, και έτρεξε νά προκάμη τόν παπιά.

Όταν έφταξαν στο Κομπιζού, τό μικρό χωριό είχε πιά βυθιστή μέσα στην σιωπή και στη νύχτα.

'Ο παπιάς είπε στον Πασκάλ:

— Εινε άργά παιδί γιά νά γυρέψης έργασια, παιδί μου, θά μοιραστής τό δείπνο μου και τό κρεβάτι μου. Άύριο με τό καλό σάν έφημερώση, βλέπομε...

Επάνω στο χοντρό τραπέζι με τό μουσαμαδένιο τραπεζομάνηλο, μπροστά σ' άδειανά τους πιάτα ο ίναρής και ο Πασκάλ δεν μιλούσαν πιά, μιά βαρεία νόσχη τούς είχε κυριέψη. Κοντά τους στο ίδιο τραπέζι δι' ο γέρονι με χωριάτικες μπλοτζές, έπαιζαν μιά παρτιδά πικέττο. 'Ο παπιάς εξακολουθούσε νά κόρη κορματάκια ψωμιού και νά βουτάη μέσα σ' ο κρασί του με άργες κινήσεις, και ο Πασκάλ παρατηρούσε με τήν άκρα του ματιού του, μιά παρειά και δροσερή κοπέλλα, που έπλεκε, με τή μύτη στο έργοχειρό της πίσω από τόν τογκίνο πιάγκο.

Όταν ο παπιάς τελείωσε είνιές, τά ψήζουλα που είχαν καθίσει στην τραχηλιά του και σηκώθηγε, ή ξενοδόχα ποροεύτερη μ' ένα κερύ, άκολούθησε ή από τόν Πασκάλ. Τους πήγε σέ μιά μεγάλη κάμαρα, με χονδροφταγιάνια έπιπλα και τους άφησε μόνους. 'Ο παπιάς γυνάτιος, εινε μιά προσευχή ένώ ο μικρός γδυνότανε. Μέσα στην ήσυχη τού δωματίου άκούονταν ένας θούρβος πίσω από τήν πόρτα, σάν κάποιος νά παραφύλαγε. 'Ο παπιάς εξακολουθούσε τίς προσευχές και ο Πασκάλ άποτελείωσε τό γδυσίμο του. Άφου έβριδλε τό πανταλόνι του, άνέβηκε στο κρεβάτι, έβδιλώνοντας τό μαχούρι γυναικείο πουκάμισό του. Τότε, μονομιάς ή πόρτα άνοιξε με μιά γερή σπρωξιά, και ή ξενοδόχα παρουσιάστηκε.

— Α! καλοποκαπιά, έφώναξε, τό κατάλαβα πώς ή συντροφιά σου δεν είναι άγορή, άλλα κορίτσι.

Πρό πολλού πώς παραμόνοσε γιά νά έμποδίσω τίς παληνθρωπίες σας!

Και πρίν ο παπιάς σηκωθή από χάμο, άρπαξε τόν Πασκάλ από τό χέρι ο όποιος ήταν ένθουσιασμένος άπ' αυτή τήν περιπέτεια και τού είπε:

— Έλα, μικρούλα μου, θά παλαγιάση μαζί με ή κόρη μου. Μεταίφρα, Ροαία

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Η φτώχεια εινε τό ελαφρότερο άπ' όλα τά κακά.

Τά παιδιά και οι μικρόμαυλοι φαντάζονται πώς 20 χρόνια και 20 δραχμές εινε παλάτια που δεν τελειώνουν ποτέ.

Τοσκανική περιμιά θέλεις νά μή τό χαλάσης με τόν φίλο σου. Μήν ήξεις ντερέσα μαζί του.

Γαλλική περιμιά 'Ολιος σ' έπαινει μπροστά σου σέ κατηγορεί πίσω σου.

Ιταλική περιμιά 'Ισχυρός άνδρας δεν εινε εκείνος που νικεί στην πάλη, άλλα εκείνος που νικεί τόν θυμό του.

